

A Győri Ítéltábla a dr. Frank Zsuzsanna Mária jogtanácsos (....) által képviselt **felperes neve (....) felperesnek** a dr. Hajdú Sándor Lóránt ügyvéd (....) által képviselt **alperes neve (...)** **alperes** ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének felelőssége iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2019. április 30. napján kelt 17.G.40.169/2018/11. számú ítélete ellen az alperes által 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles megfizetni az alperes az államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására az abban megjelölt módon 1.078.700,- (Egymillió-hetvennyolcezerhatszáz) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint az alperes az A Kft. ügyvezetője volt 2016. február 1-jétől a cég 2018. június 12-i törléséig.

A cég nem tett eleget a 2016. január 26-tól 2016. december 31-ig terjedő időszakra vonatkozó beszámoló letétbe helyezési, valamint közzétételi kötelezettségének. A felperes ezért kezdeményezte a cég megszüntetésére irányuló eljárást.

A Székesfehérvári Törvényszék Cégbírósága a társaság mulasztását megállapítva, 2018. február 27-én eltiltotta az A Kft.-t a további működéstől, megszűntnek nyilvánította, és elrendelte a társaság kényszertörlését. Ebben az eljárásban a felperes 13 483 915 forint követelést jelentett be.

A cég adószámlájának egyenlege 2018. május 3-án már 13 478 915 forint adótartozást mutatott.

Az adóssal szemben 2017-ben két végrehajtási eljárás indult, melyek közül a 2017. május 17. és június 27. közötti eredményes volt, míg a 2017. szeptember 21-én indult végrehajtási eljárás meghiúsult.

Az alperes által képviselt adós társaság jegyzett tőkéje 3 millió forint volt a bejegyzésétől a törléséig. A kéttagú társaságban az alperes szavazati jogának a mértéke meghaladta az 50%-ot.

A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését 13 483 915 forint összegű adótartozás, valamint a perköltség megfizetésére.

Keresetét a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 2016. december 31. napján hatályos 118/B. és 118/C. §-aiban foglalt rendelkezésekre alapította.

Azzal érvelt, hogy mivel az adós cég 2016. évtől kezdődően nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, ennek következtében a Ctv. 118/B. § (4) bekezdése értelmében a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Az alperes nem az általa képviselt cég érdekének megfelelően látta el ügyvezetői tevékenységét, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően elmulasztotta megtenni a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3: 189. § szerinti intézkedéseket. Nem tett semmilyen intézkedést a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, sőt az ügyvezetői kötelezettségének elmulasztásával növelte a hitelezővel szemben fennálló kötelezettségét, így a kielégítetlenül maradt hitelezői igény összegét is. Az alperes nem tett semmit a törzstőke felemelése vagy a társaság megszüntetése érdekében, ezzel tovább növelte az adóhatóság felé fennálló tartozását.

A Ctv. 118/B. § (4) bekezdése szerinti vélelem fennállására tekintettel a hitelezői követelés kielégítésének teljes megghiúsulását okozati összefüggésben állónak kell tekinteni az alperes vélelmezett hitelezői érdekeket sértő magatartásával.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott a Ctv. 118/B. § (4) bekezdésére. Ennek körében előadta, hogy első cégében tölt be vezető tisztségviselői pozíciót. Ügyvezetési feladatainak ellátása során minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy a vállalkozása érdekeit szem előtt tartva mind az ügyvezetőre, mind pedig a cégre rótt jogszabályi kötelezettségeknek maradéktalanul eleget tegyen. Könyvelőt bízott meg, akinek az elvégzendő feladatok, így a bevallások benyújtása és a beszámolók letétbe helyezése, közzététele érdekében szükséges iratokat időben rendelkezésre bocsátotta. A könyvelő semmilyen akadályt felé nem jelzett, a beszámoló letétbe helyezési, illetve közzétételi kötelezettségének nem tett eleget. Erről az alperesnek nem volt tehát tudomása.

Hivatkozott arra, hogy a felperes keresetében megjelölt 2016. december 31. napja előtt tőle elvárható, észszerű időben nem láthatta előre, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Azzal is érvelt, hogy egyetlen alkalommal sem vállalt az adós indokolatlan üzleti kockázatot, tárgyi eszközeit nem értékesítette, a cég vagyonára tekintettel az alperes jognyilatkozatot nem tett.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 45 napon belül fizessen meg a felperesnek 13 483 915 forintot és 50 000 forint perköltséget; az államnak külön felhívásra 809 034 forint kereseti és 404 517 forint ellentmondás után járó illetéket.

Határozata indokolásában kiemelte, hogy a jogvita elbírálása során a Ctv. 2016. december 31-én hatályos 118/B., illetve 118/C. §-aiban foglalt rendelkezéseket kellett irányadónak tekinteni.

A 118/B. § (1) bekezdése szerint, ha a cégbíróság a céget kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég vezető tisztségviselője - ideértve a kényszertörlési eljárás előtt a cégjegyzékből törölt vezető tisztségviselőt is - az okozott hátrány erejéig felel a kielégítetlenül maradt hitelezői követelésekért, ha a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ezáltal a cég vagyona csökkent, illetve a hitelező követeléseinek kielégítése megghiúsult.

A (3) bekezdés értelmében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták vagy észszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A (4) bekezdés alapján mentesül a felelősség alól a vezető tisztségviselő, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt vagy ügyvezetői tevékenysége miatt következett be, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ha a vezető tisztségviselő a kényszertörlés elrendelését megelőzően vagy a kényszertörlési eljárás alatt nem tett eleget a

számveteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy - végelszámolás esetén - nem teljesítette a 98. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. A hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell akkor is, ha a kénysztörlési eljárást végelszámolás előzte meg, és a végelszámoló nem tett eleget a 104. § (3) és (4) bekezdésében foglalt kötelezettségének.

A Ctv. 118/C. § értelmében hitelező az a személy, aki követelését a kénysztörlési eljárásban a 117. § (2) bekezdése szerint bejelentette, és követelése jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton vagy más végrehajtható okiraton alapul, vagy nem vitatott vagy elismert, pénz- vagy pénzben kifejezett vagyoni követelés.

Kifejtette, miszerint nem volt vitás, hogy az alperes által képviselt adós cég nem tett eleget a mérleg letétbe helyezési, illetve közzétételi kötelezettségének, amiért is a Ctv. 118/B. § (4) bekezdése szerinti vélelem fennállása megállapítható. Emiatt a felperesnek elegendő volt bizonyítani a vélelem alapját képező előbbi tény, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját és a hitelezői követelések kielégítésének teljes megghiúsulását. Az alperes ellenkérelmében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját nem vitatta, ezért a bíróság azt a kereseti kérelem szerint megállapította. A felperes pedig a hitelezői igények kielégítésének teljes megghiúsulását bizonyította.

A hitelezői érdeksérelmet, vagyis a hitelezői követelések kielégítésének teljes megghiúsulását okozati összefüggésben állónak kell tekinteni az alperes vélelmezett, hitelezői érdekeket sértő magatartásával. A vélelem miatt a bizonyítási teher megfordul, és az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a Ctv. 118/B. § (4) bekezdés második fordulatóban meghatározott követelményeknek eleget tett, ezt azonban bizonyítani nem tudta. A könyvelő mulasztása az alperes javára nem értékelhető, az alperesnek, mint vezető tisztségviselőnek a könyvelő munkáját ellenőriznie kellett volna, ilyenre azonban maga sem hivatkozott.

Az alperes a törvényben meghatározott és a fentiekben idézett mentesítő körülményekre egyáltalán nem hivatkozott. Az ellenkérelmében a védekezés körében felhozott további érvek (pl. nem vállalt indokolatlan üzleti kockázatot, tárgyi eszközt nem értékesített) Cstv.33/A. §-ának alkalmazása körében lehetnének relevánsak, azonban a jelen jogvita elbírálása során nem vehetők figyelembe.

Utalt arra a törvényszék, hogy az alperesnek a bizonyítékait a Pp. 199. § (2) bekezdés be) pontja alapján az írásbeli ellenkérelmében, illetve a perfelvételi tárgyaláson kellett volna előadnia; a Pp. 190. § (2) bekezdés b) pontja értelmében pedig - mivel a perfelvételi tárgyalást elmulasztotta - úgy kellett tekinteni, hogy ellenkérelme megalapozásához egyéb perfelvételi nyilatkozatot nem kíván, illetve nem tud tenni. A felperes által a perfelvételi tárgyaláson előadottakat a Pp. 190. § (2) bekezdés c) pontja alapján a mulasztó alperessel közöltnak kellett tekinteni. Mindezek alapján az alperesnek az érdemi tárgyaláson előterjesztett bizonyítási indítványát figyelmen kívül kellett hagyni. Az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (5) bekezdése értelmében az elrendelt bizonyítást mellőzte, mert úgy ítélte meg, hogy az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.

Az alperes fellebbezésében az ítélet hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által indítványozott tanú meghallgatásának mellőzésével olyan eljárásjogi szabálysértést követett el, mely megalapozatlan ítélet meghozatalát eredményezte.

A keresettel szemben benyújtott ellenkérelmében foglaltakat megismételve hangsúlyozta, hogy nem az alperesnek róható fel az éves beszámoló letétbe helyezésének, közzétételének elmaradása. Ezen állításának igazolására szolgált volna a könyvelő tanúkenti meghallgatása, melyet a felperes a válasziratóban sem ellenzett.

A törvényszék elmulasztotta a tényállás teljeskörű tisztázásának kötelezettségét, amikor nem hallgatta meg a könyvelőt.

Utalt arra, hogy az alperes a Pp. 275. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megjelölte az indítványban a bizonyítani kívánt tény, a bizonyítási eszközt, a bizonyítási módot és megindokolta annak a bizonyításra való alkalmasságát.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

A Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, annak korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a) - d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

Az alperes a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltak keretei között kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezése iránti kérelmet terjesztett elő, míg a c) és d) pont körében - tartalmilag - kizárólag az ítélet Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi felülbírálatát kérte, az eljárási szabálysértést az általa indítványozott bizonyítás lefolytatásának mellőzésében jelölve meg.

Az ítéletábra a fenti körben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a törvényes keretek között folytatta le, ennek során a feltárt tényállás mellett az elsőfokú ítéleti indokoknak megfelelően nem volt indokolt az alperes által indítványozott tanúbizonyítás lefolytatása.

Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett helyes indokai kapcsán az ítéletábra csupán kiemeli, hogy az alperesnek a mentesüléséhez a Ctv. 118/B. § (4) bekezdése értelmében azt kellett volna bizonyítania, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt vagy ügyvezetési tevékenysége miatt következett be, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezése érdekében.

Az alperes ebben a körben arra hivatkozott, hogy könyvelőt bízott meg, a könyvelőnek a szükséges adatokat megadta, a könyvelőt terheli mulasztás a bevallások benyújtása és a beszámolók letétbe helyezése, közzététele tekintetében. Ez a védekezése azonban tartalmánál fogva eleve alkalmatlan a mentesülésének megalapozására, hiszen a könyvelő - mint az alperesi ügyvezetői kötelezettségek teljesítésének elősegítésére megbízott személy - magatartásáért, ekként mulasztásáért is a hatékony ellenőrzését elmulasztó alperes tartozik felelősséggel.

Helyesen mutatott rá arra a törvényszék, hogy olyan egyéb körülményekre sem hivatkozott az alperes, amely a (4) bekezdés értelmében a felelősség alóli mentesülését megalapozhatná, míg a kereseti kérelem alapjául megjelölt törvényi tényállási elemek egyéb feltételei nem vitatottan megállapíthatóak voltak.

A kifejtettre tekintettel a Pp. 276. § (5) bekezdése értelmében, mint szükségtelent, indokoltan mellőzte a törvényszék az alperes által indítványozott bizonyítás lefolytatását (a könyvelő tanúkénti meghallgatását), eljárási szabálysértés a fellebbezésben írtakkal ellentétben tehát nem állapítható meg, az alperes fellebbezése alaptalan, erre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 382. §-a alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak a feljegyzett fellebbezési illetéket. A felperes a Pp. 81. § (5) bekezdése szerinti formában költség-felszámítással nem élt, így a Pp. 82. § (3) bekezdés második fordulata értelmében a felperes részéről felmerült perköltség viseléséről az ítéletábra nem rendelkezett.

Győr, 2019. október 9.

Dr. Zámbo Tamás sk. . Maurer Ádám sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró